

יב:

עין משפט
גר מצודה

קבצו א מ"י פ"ה תה"ל מקראות
הלכה א טו"פ י"ד פ"י
רא פ"י טו:
ק"ו ב מ"י פ"ט תה"ל פ"ה
ה"ל א:

רבינו גרשום

[illegible]

ליה כל חייבי טבילות טובלין דרובין
 גבי' חבל וביה"כ לטול בחמין טבילה
 מי איכא בחמין הא שאובין ינייה ולי
 דכרי רש"י דשאבי טהרתא אצרייה
 בלא שום מי בשמים אס כ' זמני
 טבילה בחמין כגון שהמשיכן וע"ק
 מההיא דתמן במסכת מקוואות (פ"ו
 מ"ח) כ' מקוואות אחד עליון ואחד
 תחתון צעליון ארבעים סאה ובהתחילתו
 אחין בה מ' סאה ממלא בכתף וטוחן
 לעלוין עד שיריד לתחתון מ' סאה
 ואלי שאיבה מטהרה ע"ה המשהה בלא
 מים אחרים למה לי נוח צעליון אפילו
 תחת בקרקע והמשיכן יחו ר' טבור
 ועוד דתנן פ"ד דמסכת מקוואות (מ"ד)
 מי בשמים ומים שאובין שנתערבו
 ובאחר נזקקה ועל מעלות המערה
 אחין רוב מן הכשר כשר וחס רוב מן
 הפסול פסול (ומחלה לתחתון פסול)
 אימתי בזמן שנתערבו עד שלא יגישו
 למקוהו כ"ו והשאה למה לי נתערבו
 אח"כ מים שאובין לבדן שקרין ע"ה
 המשהה ושלח ה"ר שמואל שפי"א
 מרבותיו שאיבה שהמשיכה כולה טהורה
 היינו כשיבואו במקוה ע"ה (אח"כ) מי
 בגשמים מ' סאה לו והשאה מיתרלא
 בלא מה שהקשיו ושפיר היך מילתא
 דרבינן כ"ה א"ר בן יעקב דלעין צירוף
 מ' סאה צעין רוב הכשר וכן משמע
 מתוך לשון פלגותא דרב אחאי שכתבו
 שאובין אחד שפול צו ג' לוגין מים
 מקוהו פסול ולי אמתשיבואו אבדאי
 אגב מריבא ואולי למקוה פסלי
 דמי אחא רבין אחר רבי יוחנן שאיבה
 שהמשיכה כולה טהורה ואיצטרופי
 מנטרפין למ' סאה דתינו ר' אליעזר
 בן יעקב ואמר כי אלמלא משמע אליהו
 ליה דשפיר מיהוקמי הני תרי מלי
 מיתלח דרבי אליעזר בן יעקב ויהי
 דרבינן אלאמלא ליה (א) נגהי אהדי
 ור"ה הבי' לו דשפיר מיהוקמי סוגיא

וְדַמְשֶׁעֶתָּ לְפָרֹשׁ דַּמְשֶׁעֶתָּ לִיָּה דְלָרִי
וְשִׁשְׁמִים אֶל אֵם רֹבֵן שְׁאוּיִן אֶשְׁיִן אֵם
לֵאל מַחֲשָׁב דַּמְשֶׁעֶתָּ וְהִי פִרְךָ דַּמְשֶׁעֶתָּ
וְיִעֲקֹב וְלֵא כִרְכָּן מִיָּהוּ אֲרִמִּי רִי דֵר
דְּכִנְכָּה וְקֻמוּת וְהִשְׁמִי כִּשְׁמִי בְּדַמְשֶׁעֶתָּ
וְהִי מִפְּרֶשׁוֹ לְהֵקֵל כְּפִי
וְלִיעֲשֹׂר אֲחֵרֵי חֹף מִשְׁלֵב דַּמְשֶׁעֶתָּ
וְלִקְלֹלָא פְּלִיג אִי מִתּוֹרַחַא פְּלִיג (ג) וְהִי
לְטַעֲמִיךָ וְהִי יִקְרִי דַּמְשֶׁעֶתָּ שְׁמִי
וְחֻמְחֻמִּין לְחֹךְ כִּיֵּא סָהָ מִי גִשְׁמִים (ד) וְהִי
שְׁחֻמִּין וְעִמֵּי לְתַקְוִי דַּמְשֶׁעֶתָּ בְּחֻמְחֻמִּין
דְּכִיֵּא כִּיֵּא כִּיֵּא כִּיֵּא כִּיֵּא כִּיֵּא כִּיֵּא כִּיֵּא
וְלִאֲחֻמְחֻמִּין כִּיֵּא לִיעֲשֹׂר אִי יִעֲקֹב וְיִעֲקֹב
מִי סָהָ מִיֵּם כְּשִׁרִים אֶפְרִי יִרְדּוּ בּוֹ ק'

[illegible]

(א) נראה דל"ל תכלל דרבנן מחמירין
וע"ל דאפי' בנזיר מהבי וכו'.

שיטה מקובצת

כאן נמחק: פ] והכא והתם מנלן תר
דהא תרי קראי כתיבי ואפשר פרה
נותן עפר למטה רצה נותן עפר למ
דכי אמרי רבנן דילמא לכדקאמר רי
כלי שחתא חיותן בכלי לא: יד] מה
טורו הווי' כדמשמע התם צריכי' ו

משיכה כולה ואין במקוה
רק קמא דחענית (דף יג.)
מרא עלה כל שהוא משום
שהוא משום תענוג בחמין

הן טהורין שהשא
הממשכה מכלל ד
הממשכה לא אלא ^א ^ב
חנן שאובה שהמי
לא רבנן ולא ר' אלי
פי חשבון כלים ויוס
ששלשת לוגין מים ע
שנים ושלשה כלים
ליום פוסלים את המ
שנים ושלשה כלים
וארבעה וחמשה אין
חמטא ^ו נעשה מ
מר בר חייא בר א
רבי שמעון ^ז דתניא
רבי שמעון מכשיר מ
ולקחו למזא מעפר
ליו מים חיים ותניא
פר הוא והלא אפ
שמעון לדון הימנו
פר ונאמר להלן יע
מים אף כאן עפר ר
קדים עפר למים כע
פר למים כשר והכא
נתן עליו ^י אלא א
יום חיים אל כלי וא
ממטה רצה עפר למעל
מר ^{לך} סיפיה ו
וערבן מאי חזית דא
למא רישא דוקא ^י
צנינו ^{יז} בכל מקום
בשיר למעלה: ואי
ית הפרס כו':
וליעור ^{יח} דתנן רבי
פרס עושה בית הפר
תא רב דימי אמר ר

וְכֵן יִקָּבַע בְּעֵי רֹאשׁ מִי
 אַחֲרֵיכֶם מִסָּאָה מֵאֲשֶׁר
 לֹא מִתּוֹמָאָה לֹא כִרְאָה
 וְהַשְׁקָלָה לֹא קָשָׁה דְּמִדָּה
 אִי הִיא מִפְרַשׁ מִלְתָּא דְּמִדָּה
 קְדוּשָׁין (דף ק. ה.) לֵב (דכ"ו)
 בְּהַשְׁרִים אִי רִבִּי אֲלִיעֶזֶר
 דְּלַפְתֵּינִי לֹא קָשָׁה מִדָּה
 בְּכֹן שִׁמְשֵׁךְ קָשָׁה מִסָּאָה
 מִי ע"פ עֲשִׂיטָה שֶׁל בְּרֹחַ
 וְיֹמָא (דף ק. ה.) בְּנֵי עֲשִׂיטָה
 דְּמִכְתָּב מִסְּפִיחוֹת אֲפֹסֵר
 לְזֹרֵם (וְהִיבָהוּ דְּמִנְחָה)
 מִיִּם שְׂאֹרֵינִי לֹא יִסְפְּלוּהוּ
 שְׂמֹחַן (דף ק. ו.) אֲבָל ע"פ שֶׁ

לא פוקי היכא שהענין
הוא מופתים את המקור בא
אלה א"כ נפלו מכלים לי
ואברהם בר דוד דהלכה כי
נכון לחוש אפי' אם נשמיר
שם דמסתמא לא נפלו ג'
במה רצה עמר דמעה. וא
נשמר אשר יהיה בהרבה

היה דאלו פרה מסומה לא ילפינן מירי
בב: י' עליו מים חיים אלמא: א' רצה
ונתן עליו לערבן הוא דאתא וממאי
לה: יג' לך רישא דקרא: יג' דוקא נמי
הו' לעיל גאמר כאן עפר כו' ורבנן נמי
רבים אזי ריח המרס שנונה ריח המרס

הכל ממירין פרק ראשון תמורה

וכן עתידו. כלומר כשר לטובל זו: מטהרה צריכה והמטהסה.
כשהרוב ממנו (של) גשמים שנפלו מעצמן לחורב והמשך מייעוט של
שאניה לחורב דרך חריץ מטהרה השאניה והיינו לפי חשבון דממתניח
לאין השאנזין פוסלין את המקוה דרך המטהסה אלא אם כן היו שם

עשרים סוף: **מכלל דרשנן** בו: כלומר
מקדמית ממני רבי אליעזר בן
יעקב ורבי ולא רבנן וממני לקולא
דגלישנא דקולא קטיל לה דקמתי א"ר
השאונין פוסלין אלל לפי חשבון (טו)
מכלל דרשנן לחומרא פליגי: **אלל**
הא דרי **אלל** רבין ואמר שאובכ
שמשכינן כולל כרסו. שאפילו כ
המקור ממזם שאונין דרך המסכה
כשר לא רבי אליעזר ולא רבנן: **אלל**
אמר דרי **פסא**. רבנן לקולא פליגי והא
דרי דאח רבין רבנן ריה וממני' לאו
דבחי תמידי תמידי (א) אלוטור לאו

[illegible]

הוא שינה הכתוב
ויהי שוה נאמר כאן
מה להלן עפר ע"ג
גבי הימים ומה כאן
אף כ' [כאן הקדים
מנחם לראי קראי כתיבי
ברישא והדר כתיבי
א כיצד רצה לו עפר
הוא שינה הכתוב

ולקחו לעמל מעפר ותעלו כו' נאמר כאן. כמי חטאת עפר ואזכר בסוטה עפר מה בסוטה עפר על המים כדלמי' (ומכנה ה) ומן העפר אל המים יהיה גור' אף כאן בלא עפר ע"ג מים וזו היא הכשר מיוחדת לבתחילה: ומה כאן כו'. כדמפרש והכל גבי מים חטאת מנול. כלמפרש כיצור ליה ל"ש דמי חטאת הקדים עפר למים כשר: וכפי' מים חיים אל כלי. ודלשמע דהמים יהיו מנווין אל פיו כלי וכלא העפר דלא יין משמע חזר ברישא

פסוק: **עליו לערבן**. ונתן עליו לאו גנו למימרא דאס הקדים עפר שער
אלא למימרא להזהר שלאחר שיתן העפר ידו למים יערבם בלאבצו יפה
ויחזיר המים שסחמיו עליו: ואימא^א ירשא דקרא דוקא. דלפני קודם
למים בדמביו ומתן עליו מים ואל כלי להכי אתא שיתא חייתו בכלי
שלא יתמלא בכלי אחר ויערם לכלי זה (ה) אכלא^א זה יתן לתוך המעיין
עליו ויקח המים למטו: ומשני מנינו בל מוקס. כגון בכוטס עפר
למעלה שהוא המכשיר את המים לבדו (ב) והוי למעלה דכילי עלמא
מודו דמלוא להקדים המים בדמביו: ומן העפר וגו': אף כאן מכשיר
למעלה. הלכך צ"ע ספיה דקרא לגופיה וירשא לדרשא לערבן:
רבי אליעזר אומר בית הפרם עושה בית הפרם. כל ארבע השדות
שצביב (ס) בית הפרם (ז) א"ן אס נחשאו דעפר בית הפרם משמאן:
ש"ס

יון עד שירדו בתחומן מ" סאה דאחא לאשמעין דריכא דיש בתקוה ויגדלה לפי האמת דאין לעשות מקוה כולו שאז ע"י המשכה דאפי"ה וההשגה כשר לכ"ע שאם יש בתקוה כ"א סאה מים כשרים מותר להמשיך למקוה עד שימלא כהיה דפ"ד דמסכת מקוואות שהבאתי וכן רבינו והמשכה כשרו עלמא דשר ויגדלה דקמי שמשעה ע"י קו ויבטקו קבצו יורד למקוה בלא המשכה:

ועוד וחשבה בל"ס אין פוסקין. ולפי שזכרון דקמי ממני' הי קאמר שזכרון הלוינן פוסקין למקוה דאייט שגשה אכל אס נפלו הג' לוינן ק"ד כר חווי לפקר נראה שזאכנין אל המקוה לגמורו שנטולין אותן מן הראשונים בתקוה ואע"פ שנטפל אל הדלי לחבו וזהו לכו שם ממשלה בל"ס ויש מחמירין שקובין את הדלי בכונס משקה משום דא"כ גירסה שזה לאחא אחרי וי"ל למלחו בעיני מים תחילה ואח"כ המכנין בוהו וכו' אל המים וזכ"ל אחרי גירסה שזה:

[illegible]

מסורת השי"ס

[illegible]

תורה אור השלם

1. ולקחו לטמא מעפר שרפת החטאת ונתן עליו מים חיים אל כלי:
2. ולקח הכהן מים קדשים בכלי חרש ומן העפר אשר יהיה בקרקע המשכן יקח הכהן ונתן אל המים:

הגהות הב"ח

(א) נב' חלל חמר (זכיה) מות
וה' נר רצ"י רב ספא
(ב) רבי ר' עמי' כשני וכו' נחמ
הייק ספד' וחל'ס חמ' ראק' נ
חטאט כיו' חלל עם מחן חמר
(ג) ד"ה דחמ' נבי קיט' וכו'
ספול ורש"י וכושד' וכו'
וחמרין: (ד) ד"ה ויחמ' וכו'
לכז' וכו' אלל וכו' תת: (ה) ד"ה
רבי אליעזר וכו' בית הפרס בית
הפרס: (ו) חל'ס נחמין:

הגהות הגר"א

[א] גם' הא' חילד' סו', סו' בלל
ג"ש: [ב] רש"י ד"ה ומשני
לכדו ג"ל דל"ב:

מוסף רש"י

[illegible]

ישאלם מן המעין : מה
מצינו בכל מקום. נסוטה
מבשר למעלה. עפר הוא
המכשיר את המים לנזק לאפה
וכן דם לפור של תורע שמכשיר
את המים להאכל. חף כחן עפר
מכשיר את המים (ושם).

שיטה מקובצת (רמב"ם)

ער כמה חיבת ורובן נמחק:

לחזקו כמה דכיון שהוא שלם אינו